

σκέπτετο δύο μόνον φορές τὸ ἔτος, τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα, ὅτε ἤστραπτε καταστόλι-
στον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν, καὶ ἔκρυπτε τὰς ἀκαθαρ-
σίας καὶ τὰ ῥάκη του, καὶ ἦτο ἀληθινὰ χαρὰ νὰ
τὸ περιεργάζεται κανεὶς· τὰς λεπτομερείας θὰ
τὰς εἶδες εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν
ἐνίοτε νὰ τὰς κυττάξῃς· ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες δὲν
θὰ σὲ κάμουν νὰ ἴδῃς ὅπως θὰ ἔβλεπες μὲ τοὺς
ὀφθαλμούς σου τὰ ἐρείπια τῆς καταστροφῆς μετὰ
τὰς πρώτας ἡμέρας. Ἡ Ἀγορά σου δὲν ἔχει
πλέον νὰ παρατάξῃ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνας
μαδημένας ὄρνιθας, γεμάτας μὲ χρυσὰ παρά-
σημα καὶ ποικιλόχρους ταινίας, καὶ τὰ καλοψη-
μένα χρυσόφωμα μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς γλυφάς
των, ὑπὸ μυρτοστεφεῖς θόλους καὶ εἰκόνας καὶ θό-
ρυον καὶ κίνησιν· εἶνε τότε μία μεγάλη μαυρι-
σμένη πλατεῖα, καπνίζουσα μέχρι χθές, δυσώ-
δης, οἰκτρά· σκοντάπτεις εἰς ἀπηνθηρακωμένα λεί-
ψανα ξύλων, φαγωσίμων, καὶ καταστίχων· οἱ
Λούστροι σκάπτουσι μὲ τὰ χέρια των εἰς τὴν
στάκτην διὰ νὰ εὗρουν δεκάρας· οἱ σκύλοι περι-
λείχουν πυρίκαυστα τεμάχια κρεάτων· οἱ δυστυ-
χεῖς παθόντες συγκομίζουσιν ἐντὸς κάρρων τὴν πε-
ρισωθεῖσαν ξυλικὴν τῶν παραπηγμάτων των· οἱ
καλοὶ χριστιανοὶ ἀνάπτουν ἀπὸ ἓν κηρίον εἰς μι-
κρὸν εἰκόνημα τῆς Παναγίας· ἡ Παναγία ἀνήκει εἰς
τὸ ἐπὶ τῆς Ἀγορᾶς παλαιὸν ἐκκλησιάκι· τὰ γράϊ-
δια ζητοῦν νὰ ἀποδώσουν εἰς τὴν ὀργὴν τῆς τὸ
δυστύχημα, καὶ εἰς θαῦμα τὸ ὅτι δὲν ἀπετεφρώ-
θη τὸ εἰκόνημά της· ἐν τούτοις τὰ πρωτεῖα τῆς
θαυματουργίας δύναται νὰ διαμφισθητῆ ἡ ὄρ-
νις, ἣτις τὴν μετεπιούσαν τῆς πυρκαϊᾶς ἀνευρέ-
θη ὑπὸ τὴν τέφραν ζωντανὴ καὶ ἀπείρακτος, μό-
νη αὐτὴ ἐξ ὄλων τῶν ζωϊκῶν ἐκεῖ πέραν ὄντων.
Τὸ γνωστὸν σου Ὀρολόγιον, ἀλλ' ἡμίκαυστον
καὶ ἄνευ ζωῆς, ὑφούται ἐν τῷ μέσῳ, ὡς τὸ φου-
γάρον πλοίου ναυαγήσαντος καὶ γυμνωθέντος.
Ἡ ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρία θὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνασκα-
φάς· ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς νεαρᾶς ἀσχημίας τίς οἶδεν
ὅποιον ἀρχαῖον κάλλος θὰ ἀναδύσῃ! Ἐὰν εὗρε-
θούν τίποτε ἀγαλματάκια, καθὼς ἐκεῖνα τὰ ὅποια
τόσον σου ἤρσαν εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Τανα-
γραίων ἀρχαιοτήτων, θὰ τὰ ἴδωμεν μαζῆ.

Προχθὲς ὁ ἀδελφός σου ἐφόρεσε τὴν νέαν στο-
λὴν του, ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ· ἐδέχθη
τὰ συγχαρητήρια ὅλων μας· ἦτον ὁ πρῶτος μα-
θητὴς τῆς Σχολῆς· πιστεύω ὅτι θὰ γίνῃ μίαν
ἡμέραν καλὸς στρατιώτης· ὠραῖα πηγαίνει ἡ νέα
στολὴ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του· τὸ πρόσωπόν
του εἶνε κοριτσιστικο ἀκόμη, καθὼς λέγουν· δὲν
ἔχει μύστακας, ἀλλὰ τί τὸ θέλεις; ἔχει καρδιά.
Μόνον προχθὲς ἐκτυπώσε τὸ ξίφος του ἐπάνω εἰς
τὸ πεζοδρόμιον πολὺ δυνατὰ· τῷ παρετήρησα γε-
λῶν ὅτι ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς σεμνότητος
τῆς σπάθης του, ὡς οἱ πατέρες περὶ τῆς τιμῆς
τῶν νεαρῶν θυγατέρων των· τὰ ξίφη τοῦ στρα-
τοῦ μας, ἀφοῦ οἱ κακοὶ καιροὶ τὰ κατεδίκασαν εἰς

διηκενὴ παρθενίαν ἐντὸς τῶν θηκῶν των, δὲν
δικαιοῦνται νὰ ἐπιδεικνύονται βροντωδῶς, πρὶν
βαπτισθῶσιν εἰς τὸ αἷμα, ὡς εἰς τὰς παρθένας
δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐνδύονται καὶ φέρονται ὡς
Κυρίαί, πρὶν ὑπανδρευθῶσι. Δὲν ἐπειράχθη· ἐκοκ-
κίνισεν ἐλαφρὰ, καὶ δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσω ἔκτοτε τὸ
ξίφος του νὰ κτυπᾷ ἐπάνω εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Θὰ ἔμαθες τὴν σύγκρουσιν τοῦ σιδηροδρόμου
μεταξὺ Καλαμακίου καὶ Κορίνθου· ἀλλ' ὅ,τι δὲν
ἤξεύρεις ἴσως εἶνε ὅτι τὸ αἷτιον, τὸ προκαλέσαν
ταύτην, εἶνε ἐφαρμογὴ καθαρῶς Ἀμερικανικῆς
ἰδιοτροπίας τῶν διευθυντῶν ἀμφοτέρων τῶν συγ-
κρουσθεισῶν ἀτμαμαξῶν· οἱ κύριοι οὗτοι, ζηλω-
ταὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἠθῶν, καὶ θανάσιμοι ἀν-
τιζηλοὶ, ἀπεφάσισαν νὰ λύσωσι τὴν ἀντιζη-
λίαν των διὰ μονομαχίας· ὤρισαν τὸν τρόπον καὶ
τὸν τόπον τῆς συναντήσεως, καὶ, χάριν τοῦ ἀσκαν-
δαλίστου, προσέλαβον ὡς μάρτυρας, ἀντὶ δύο ἡ
τεσσάρων, πάντας τοὺς ἐπιβάτας τῆς ἀμαξο-
στοιχίας. Τὸ πρᾶγμα εἶνε περίεργον, καὶ δὲν
ἤξιζε νὰ σταματήσω ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν μὲ περιμέ-
νει τὸ ταχυδρομεῖον. Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς
τί καταστροφὴν ἔκαμεν εἰς τὰ κτήματά σας ἡ
βροχὴ, καὶ ἂν θὰ ἔλθῃ μαζῆ σου ὁ Νίκος νὰ ἐγ-
γραφή εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἐγὼ περιμένω τὴν σπιτονοικοκυράν μου ἀπὸ
τὴν Πανήγυριν τῆς Τήνου διὰ νὰ μοῦ διηγηθῇ,
καθὼς καὶ πέρισυ, τὰ ἐφετεῖνά τῆς Παναγίας θαύ-
ματα, τὰ ὅποια παραδόξως δὲν ἐφρόντισαν ἐφέ-
τος οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ δημοσιεύσωσι προκατα-
βολικῶς. Ὑγιαίνει, καλὴ μου Ἐλένη».

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

Μετ' ἀπαραμίλλου δραστηριότητος ἐργάζονται
οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηρο-
δρόμων των· αἱ σιδηραῖ γραμμαί, τὰς ὁποίας
χαράττουσιν ἐπὶ παρθένου πολλάκις ἐδάφους,
προηγούνται συνήθως παρ' αὐτοῖς παντὸς ἄλλου
μέσου συγκοινωνίας, περατοῦνται δ' ἐν σπουδῇ,
ἄνευ ἐξιχνιασμένης μελέτης, καὶ διὰ τοῦ προ-
χειροτέρου ὕλικου. Βραδύτερον, καθ' ἔσον αἱ ἐργα-
σίαι τοῦ οὕτως αὐτοσχεδιασθέντος σιδηροδρόμου
προβαίνουσιν ἐν ἀκμῇ, ἀντικαθιστῶσιν ὅσημέραι
καὶ διορθοῦσι πάσας τὰς ἀτελείας τῆς πρώτης
κατασκευῆς. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνε-
πτυξαν ἀπιστεύτως τοὺς σιδηροδρόμους των. Περὶ
τὰ τέλη τοῦ 1883 τὸ μήκος τῶν κατασκευα-
σμένων γραμμῶν συνεποσοῦτο εἰς 195,917
χιλιόμετρα, ἡ ἔκτασις δὲ τῶν κατὰ τὰ τέσσαρα
τελευταῖα ἔτη προστεθεισῶν ὑπερβαίνει τὰ
50,000 χιλιόμετρα. Τὸ 1880 κατασκευάσθησαν
σιδηροδρόμοι 11,500 χιλιομέτρων, τὸ 1881

15,750, τὸ 1882 18,760, καὶ τὸ 1883 πλέον τῶν 10000 χιλιομέτρων.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ ὀλίγη ἔκτασις τῶν ὑπαρχουσῶν σιδηρῶν γραμμῶν ἀνήγγετο τῇ 1 Ἰανουαρίου 1883 εἰς 28,884 χιλιόμετρα, ἐλάσσων τοῦ μήκους τῶν γραμμῶν, αἵτινες κατηρτίσθησαν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἐν διαστήματι δύο μόνον ἐτῶν, καὶ μόλις οὔσα τὸ 1/7 τῶν Ἀμερικανικῶν. Ἡ κατ' ἔτος κατασκευὴ σιδηροδρόμων μήκους 10—15 χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπαιτεῖ σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐργατῶν, οὐχὶ κατώτερον τῶν 33,000, ἐκτός τοῦ κανονικοῦ προσωπικοῦ. Ἐπειδὴ τὰ ἐργατικά ἡμερομίσθια εἶνε εἰς μεγάλην ὑπερτίμησιν ἐν Ἀμερικῇ, ἐζήτησαν νὰ ἀντικαταστήσωσι τὰς χεῖρας τῶν ἐργατῶν διὰ μηχανικῶν μέσων. Οὕτως ὁ κ. Buchanan ἐπιθεωρητῆς τοῦ μεσημβρινοῦ σιδηροδρόμου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, κατεσκεύασε μηχανήν, δι' ἧς κοιλαίνονται οἱ αὐλακες τῶν σιδηροδρόμων. Τῆς μηχανῆς ἐγένετο χρῆσις ἰδίως ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ Saint-Louis Akamas, ἐνθα ὠρυξεν ἔκτασιν 160 χιλιομέτρων. Ἄνευ προσκομμάτων ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐλακας 3 χιλιομέτρων τὸ μήκος ἐν διαστήματι 10 ὥρῶν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωθος Β', περιοδεύων ποτὲ τὸ Κράτος του, διήλθε καὶ διὰ μικρᾶς τινος Κοινότητος, τῆς ὁποίας αἱ ἀρχαί, τοῦ δημάρχου ἡγουμένου, ἀπεφάσισαν νὰ δεχθῶσι πανηγυρικῶς τὴν Α. Μ. Ὁ δήμαρχος χάριν ἀσφαλείας εἶχε παραγγείλει τὸν γραμματέα του ἵνα ἐκ τῶν ὀπισθεν ὑπαγορεύῃ αὐτῷ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἀπαγγείλῃ εἰς τὸν βασιλέα. Ἐπιστάσης τῆς ὥρας, ἐπειδὴ ὁ δήμαρχος ἐκλονίζετο ἐκ συγκινήσεως, ὁ γραμματεὺς θέλων νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν, τῷ ψιθυρίζει: «Κράτει ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ στάσου ἀξιοπρεπῶς». ἄλλ' ὁ δήμαρχος ὑπολαμβάνων ὅτι ταῦτα ἦσαν ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου του ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις εἰς τὸν βασιλέα.

— Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Σίρ;
ἐρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ ὑποβλεὺς χαμηλοφώνως τὸν δήμαρχον. Ἄλλ' οὗτος στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα ἐξακολουθεῖ. — Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Σίρ; — Σοῦ λέγω ὅτι θὰ μᾶς χαντακώσης ὅλους ἐδῶ! ψιθυρίζει ἀπελπὶς ὁ γραμματεὺς.

— Ναί, Σίρ, ἐξακολουθεῖ μετ' ἐμφάσεως ὁ δήμαρχος, ὅστις εἶχε πάρει πλέον τὸν κατήφορον, σοῦ λέγω ὅτι θὰ μᾶς χαντακώσης ὅλους ἐδῶ!
Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τὸν βασιλέα ὁ τότε πρῶτος ἐκείνος λόγος τοῦ δημάρχου.

Ὁ ἐν Καβάλλᾳ φιλόμουσος συνδρομητῆς τῆς «Ἐστίας» κ. Ἰω. Κωνσταντινίδης ἐπιλοπόντησεν ἔμμετρον ἐλευθέραν μετάφρασιν τοῦ «Δὸν Ζουὰν» τοῦ Βύρωνος, ἧς ἀπόσπασμα ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν. Ἐκ τούτου παραθέτομεν ἐνταῦθα τοὺς ἐπομένους ὀλίγους στίχους, δεῖγμα τῆς εὐδοκίμου αὐτοῦ ἐργασίας.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΟΥ «ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ» ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Βλέπω ἐκ τῶν ὄρεων σου, βλέπω τὸν Μαραθῶνα,
καὶ ἀναπολῶ τὸν μέγαν σου ἡρωϊκὸν ἀγῶνα.
Βλέπω τοὺς τάφους τῶν Περσῶν ἐν μέσῳ τῆς κοιλάδος,
καὶ ἐνθυμούμαι πρὸς στιγμὴν τὰς δάφνας τῆς Ἑλλάδος.
Πατῶν τοιαῦτα ἔνδοξα, προγονικὰ ἐδάφη,
τίς νὰ πιστεῖσῃ δύναται πῶς δοῦλος ἀνετράφη;
Δὲν εἶμαι δοῦλος, ἔκραξα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡμέρα
νὰ γελῇ πάλιν ἡ Ἑλλάς ἡ δοῦλη ἐλευθέρα.

Ἰδοὺ ὁ Ξερέξς τὸ στενὸν σκοπεῖ τῆς Σαλαμίνος
ἀγέρωχος τὸν τρέμουσιν ἐθνῶν τοσοῦτον σπῆνος,
καὶ κλίνοσι τὰς κεφαλὰς εἰς ἐν τὸν μόνον βλέμμα.
Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς περιφρονεῖ τὸ γαυρὸν του τὸ στέμμα.
Κ' ἐνῷ ἀνέτειλε λαμπρὰ, ῥοδόχρους ἡ πρῶτα,
καὶ ὁ μονάρχης ἀριθμῶν τὰ μέτρα τῆς πλοῖα,
λέγει: «θὰ ἄρξω δι' αὐτῶν πάσης τῆς ὑψηλίου»,
ἐν μόνον τῷ ἀπέμεινε ἔς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ποῦ εἶνε ταῦτα σήμερον; καὶ σύ, πατρίς, ποῦ εἶσαι;
Εἰς τὰς ἀφώνους σου ἀκτὰς ἀπηυθημένη κείσαι.
Φεῦ! πλέον τῶν ἡρώων σου δὲν πάλλει ἡ καρδιά:
ἔξελιπεν ἡ πρώτη των περιφανῆς ἀνδρεία...
Κ' ἐπέπρωτο ἡ θεία σου ἀπὸ αἰῶνων λύρα
τοσοῦτον νὰ ταπεινωθῇ ἔς τὴν ἰδικήν μου χεῖρα.

Πλὴν κ' ἐν τῇ ἀδοξίᾳ μου μὲ δεσμευμένας χεῖρας,
ὅπταν κρούω τὰς χορὰς τῆς δουλικῆς μου λύρας,
αἴσθημα πατριωτικὸν καίει τὸ μέτωπόν μου,
κ' ἐρύθημα αἰσθάνομαι ἐπὶ τῶν παρειῶν μου,
καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα μου αἰσθάνομαι τὸ αἶσχος
ὅπταν τὴν ὑβρίζωσιν ὡς δοῦλην ἀδολεσχῶς.
Δὲν μένει εἰς τὸν ποιητὴν παρὰ τὸ δάκρυ μόνον,
νὰ κλαῖῃ τῆς πατρίδος του τὸ αἶσχος καὶ τὸν πόνον.

Εἶν' ἀρκετὸν νὰ κλαίωμεν καὶ νὰ ἐρυθριώμεν,
Πατρίς, τὸ μεγαλεῖόν σου ὅταν ἀναπολῶμεν;
Ἑλλάς, ἀρχαία μου Ἑλλάς! τὸ ἐνδοξόν σου στέμμα
εἰς πόσον τὸ ἐβάπτισαν οἱ πρόγονοί μας αἷμα!
Τρεῖς πρὸς ἡμᾶς ἀπόδωσον ἐκ τῶν Τριακοσίων
τὸ πρῶτον ν' ἀνακτήσωμεν, πατρίς μου, μεγαλεῖον.
Τρεῖς Σπαρτιάτας παλαιούς ἐν μέσῳ ἡμῶν στείλε,
νέα νὰ λάμψουν τρόπαια καὶ νέα Ἱερμοσύλαι.

ΙΩ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρῶτα προχθές τὸν Ἀγαθόπουλον εἰς φίλος
του ἐὰν ἔχῃ τύχην εἰς τὰ λαχεῖα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, ποτὲ δὲν ἐκερδίσα τίποτε.

— Μὰ ἐπῆρες πολλὰς φορὰς λαχνοὺς λαχεῖων;

— Οὔτε ἐπῆρα οὔτε θὰ πάρω ποτέ!... Ἄμ' ἀφοῦ δὲν κερδίζω, πρὸς τί νὰ πάρω λαχεῖα;...

* * *

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ.

Ὁ καθηγητῆς τῆς παθολογίας πρὸς ἓνα τῶν ἀσθενῶν: